

Szerkesztőség:

Szűcs-utca 6. sz. I. emelet.

Kéziratok s a lap szellemi részét illető
küldemények ide intézendők.Nem közölt kéziratok
egy hét lefolyása alatt vi-sza-
vehetők.Hirdetések mérsékelt áron közölhetők.
„Nyilttér” soronként 20 kr.

GYŐRI

FÜGGETLEN UJSÁG

Megjelen hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.

Kiadóhivatal:

Szűcs-utca 6. sz. I. emelet.

Előfizetési díjak, hirdetések e helyen
vételemek fel.

Előfizetési ár:

Egyre évre 8 frt.
Félévre 4 „
Negyedévre 2 „

Egyes szám ára 8 kr.

Halottak napjára.

Bármennyire igaza van a szent hajdan kor prófétájának, hogy jó minekünk szemünkkel nézni a napot, mégis a temetőt, az örök élet ezen veteményes kertjét, egyébkor is, de halottak napján szereti felkeresni a szerető szív, mely kedves halottjának rideg hantjaira oly édes bánattal hullatja a megemlékezés könnyeit!

Ezek a könnyek drága és ragyogó gyémántszemek! Sugárai megvilágosítják az enyészet sötét éjszakáját. Aki lelke felét, vagy egy kedves gyermeket, vagy egy jó rokont, vagy jó barátot sirat, az emlékezet sugárfényénél megkönnyebbülve, önkénytelenül ég felé tekint, s mintha hallaná az élet ura biztató szavát: ne félj, az istenség szikrája, a lélek csak porhüvelyét teheti le, de el nem vész örökre!

Ez a kis árva, kinek a sirhalom alatt kenyérkereső, gondos szülei porladnak, — a könnyek fátyolán át az emlékezet fényében mintha visszarágyogni látná a kedves arcokat, s mintha hallaná biztató szavukat: nem vagytok árvák, — az emberbaráti szeretetben van apátok, van anyátok, kik ruhát adnak a meziteleneknek, kenyeret az éhezőknek, nevelést az elhagyatottaknak!

Halottak napján mintha jobban átérznénk, miként dicsőül meg az istenség az emberbaráti szeretet munkáiban!

Ez az önző világ, ez az egymást emésztő emberiség mivel is engesztelné ki az eget, mint azzal, hogy a kaszányák mellett árvaházakat, fegyvergyárak mellett jótékony intézeteket is létesít. A

visszás társadalmi viszonyok által ejtett sebek szemléleténél csak az tölti el keblünket jó reménnyel a jövő iránt, hogy ha a halál rettenetes anyaga pusztít is akár a véres harci téren, akár a csendes otthon fészkeben, — a szeretet anyaga sem tétlen, — könnyeket töröl, gyógyít s az elhagyatottságot jótévő keblére öleli.

Ti világot intéző hatalmasok, országot kormányzók, bölcs államférfiak, segitsétek azt a szelid anyagát áldott munkájában! A halottak napján pedig emlékezzetek meg, hogy nektek is szól a törvény: por vagy ember és porrá kell lenned! Ezt a törvényt határozati javaslattal nem módosíthatjátok, mert a kormányzópálcát éppen úgy kiveszi keztekből a halál, mint az alamizsnán teugdó kezéből a koldusbotot. S aztán halottak napján csak úgy nyertek koszorút, ha a közjóért a nemes harcot jól megharcoltátok, a nemzet igazait el nem árultátok!

Oh, — a halottak napja egyszersmind itéletnek napja! Ha a hűtlen sáfárookra fátolt vetünk is, — de a jókra áldást mondunk, s így szólunk: nem vagytok halva ti hősök!

Vajha ne áldoznék le a halottak napja soha anélkül, hogy a koronától a miniszteri bársonyszékig, az ország házából a szegény munkás kunyhójáig minden magyart mint éles tör hatna át az igazság, — hogy az enyészet, ha mindent elseper és elrabol is, de a tiszta honszerelmet meg nem zsákmányolhatja, — kitör ez a koporsóból is és eget kér magának!

Takács F.

Városi képviselőválasztás. A Ferencz-Ferdinándvárosi és Újvárosban jövő hó 11-én tartandó képviselőválasztások tárgyában a következő hirdetmény tétetett közzé:

Ezzel közhírré tétetik, hogy Győr sz. kir. város Ferencz- és Ferdinándvárosi, valamint újvárosi választókerületében hiányzó egy-egy városi törvényhatósági bizottsági tag helyének választás utján betöltése a f. évi okt. 14-én 237. sz. a. hozott közgyűlési határozattal elrendeltetvén, ezzel egyidejűleg a választásnak a Ferencz- és Ferdinándvárosi kerületben leendő fogatosítása végett Eger-vary József választási elnök, az újvárosi választókerületben Szentmihályi Kálmán választási elnök kiküldése mellett ez évi november hó 11-ik napja határidőül kitűzetett. Mely intézkedés folytán felhivatnak a Ferencz- és Ferdinándvárosi, valamint az újvárosi választási kerületnek jogosított választói, hogy az említett választókerületekben választandó törvényhatósági bizottsági tag megválasztására vonatkozó szavazólapjaikat az 1886. évi XXI. t. cikk 37, 38. és 39. §§-oknak megfelelőleg, Egervary József választókerületi elnöknel a városi czéduaházban, Szentmihályi Kálmán választókerületi elnöknel pedig az újvárosi rendőrségi őrszobában f. november 11-én, mint a választás eszközzésére kitűzött határnapon reggeli 9 órától d. u. 4 óráig beadni el nem mulasztják, mert ellenesetben ezen záros határidő lejáratával a szavazólapok többé elfogadhatni nem fognak. Együttal a választók maguk tájékozhatása végett értesítetnek, hogy a választók névjegyzéke a választásra kitűzött fentebbi határidőig vagyis november 11-ig mindenki általi betekintetés végett, szokott hivatalos órákban, a főjegyzői hivatalban kitéve leendő és hogy a megválasztandó biz. tag megbízatása az 1890. évi márczius hóban fog lejárni.

Kelt Győr szab. kir. város törvényhatósági bizottságának 1889. évi október hó 14-ik napján tartott közgyűléséből.

Zechmeister,
polgármester.

A rábaparti szárnyvasut.

(--y.) Sajnosan kell konstatálnunk, hogy a rábaparti szárnyvasut építése ügyében városunk nem azt az álláspontot foglalja el, melyet annak veszélyeztetett érdeke megkövetel. Az a helyzet, mely való megalkuvás elve, melyet a hivatalos helyi lapok terjesztenek, soha sem fog a kívánt célhoz, hogy t. i. ez a szárnyvasut ki ne épüljön, vezetni.

Erélyes fellépés és a veszélyeztetett köz- és magánérdekek határozott megvédése kell, hogy e kérdésben érvényesüljenek, különben nem fogunk a kormányval szemben sikert elérni.

A rábaparti szárnyvasut építésének kérdését mi egészen más uton kívánjuk megoldani, mint ezt laptársaink teszik, akik a vasut kiépítésébe bizonyos körülmények között, belenyugosznak. Mi ezt nem tesszük és nem tehetjük; mert ez által egy a közlekedés, közforgalom és a város szépítészte ellen véténénk. Mi határozottan ellene vagyunk a szárnyvasut kiépítésének és hisszük, hogy a város képviselőtestülete is, a legközelebbi tárgyalandó rendkívüli közgyűlésén, nem fog holmi alkudozó ajánlatokba bocsátkozni, hanem direkte amellett fog nyilatkozni, hogy az építés végleg ejtessék el. Ezt köteles megtenni.

Mert ha felteszszük a kérdést: szükséges-e akár kereskedelmi, akár vasuti érdekből a szárnyvasut létesítése, akkor bizonyára azt kell felelnünk: nem. Csak reá kell mutatni arra az agyonmagasztalt dunaparti szárnyvasutra és akkor minden további bizonyítgatás feleslegessé válik és valóban bámuljuk a kereskedelmi minisztérium bölcsességét, hogy e

Tárcza.

Temetőben.

A „Győri Független Ujság” eredeti tárczája.

Miért küzd az ember? — megélhetni! Oh ez oly nagyon kevés; hisz táplálékáért az állat is küzd. Más az mi küzdelemre ösztökél, szembeszállni veszély, nélkülözés, rosszakarat s ki tudja mi minden akadály, hátrányokkal a kitűzött célért, — ez a halhatatlanság pálmája.

A nagy tömeg hullámkzik fel és alá, küzdelemben nincs megállapodás, s mégis e nagy tömegben hány ember van, kiről csak annyit lehet mondani: született, élt és végre meghalt.

Láttam embert nagy vagyonnal, kényelemben, — ez felszállt találmányával a légbe, hogy onnan világosságot hozzon a tudománynak, — a készülék primitív volt, lebukott, esteben az az ember azt gondolta magában: Ime én életem áldoztam fel a tudománynak, ez halhatatlanná teszi nevemet, s mit mondtak az emberek?

Megálltak a véres hullánál, aztán vállaltak: egy bolonddal kevesebb!

Láttam embert, mint hőst, szabadságért küzdő népek élén, voltak a népek közt olyanok, kiket az önérték vezetett, — a hős bukkott, nézzük csak mit mond a világ? — azt, hogy nyomorult lázadó volt.

Egy pup a földön letiporva, elhanyagoltan terpeszkedik, sir lesz itt! — gondolja trémázva a tudós, s felásatja.

Drága fejedelmi ékszerek csillognak csontvázra aggatottan a rút göröngyök közül, a tudós mohón kap értük s megrabolva a sirt, visszahányja a csontokat, pedig az ékszer csak fém és kő, az a csont pedig talán egy hódító fejedelmi személy maradványa volt.

Oh ne küzdj ember hiu dicsőségért, szivárvány az, tarka színei kápráztatják szemeid, futsz utánna, — de el nem éred soha azt.

Hideg szél sivit, megrázza a lombtalan ágakat, oly zordon az idő — holtak honába hív a megemlékezés.

Itt mauzoleum emelkedik. Fényes arany-metszetes betűk hirdetik a boldogult nevét, a temető-szolga gondozza az építményt, s míg ez oly egyszerű, hogy lelked ámulatba esik, tedd fel a kérdést, ki imádkozik itt? — a felelet: senki! — s rögtön elrepül illúziód.

Amott művészi koszorukat helyeznek márvány sirboltra, a művirágok oly szépek, oly mosolygók, hosszú, nehéz selyemszalag seprit utána a földet s ragyog rajta aranybetűkkel — a phrasis, mily háladáatos az utód! kiáltod, oh pedig nem az utód műve ez, hőbortos divat kelt a holtak honába s mosolyog! — tanyát ütött ott a fényűzés.

A pompás koszoruk, értékők szegény ember szemében egy egész vagyon, a ragyogó aranyozott lámpák, a pompa, a fény — nem megemlékezés-szülte kegyesség, oh nem, — csak mert ez most divat — mint farsangon a bálbajárás, — teszik a gazdagok. Miért ne, hisz telik!

Csalfa káprázat, világámitás, divatos hó-

bort üzi csak így kegyetlen játékát a szerény kegyelettel.

S az, ki nyugszik ott a fényes mauzoleum alatt, ki az, mit tett, hogy ily pompás emléket emelt felette az emberiség?!

Mosolyog ember! Az, ki ott örök álmait aluszsza, ember volt, csak olyan mint te: született, élt és végre meghalt; — csak egy előnye volt, s ez minden, az: hogy gazdag volt.

Gyászos bánatában könnyektől csillogó szemekkel borul az özvegy a szeretett férj sirjára, oly rideg a kopár halom, oly szegényes a fejfa, ember nyugszik itt is alatt, — aki bár nem volt gazdag, mégis egy másik embernek mindene volt. Oly egyszerű a koszorú, szerető kezek primitív munkája, zöld repkény s rajta gyémántként csillognak bánatos szemek harmatgyöngyei.

S míg amott a dúsgazdag sirján fény, pompa, divat a reklám dobját ütvé ríkit színekben diadalt ül, — itt a megemlékezés, szerető szívből kelt sóhaj s buzgó ima sokkal kegyeletesebb s egyszerűségében pompásabb, egyszerűbb, meghatóbb. Mit ér az a fény, pompa, melyet mesterség készít pénzért hantodra, mert gazdag vagy, szemben az őszinte szív gyémántként csillogó könnyeivel, melyeket nem azért áldoznak sirodon, mert gazdag voltál s kincsekben dúsz, — hanem mert ezekért küzdél életben, s mily megnyugtató rád nézve ott a hantok alatt, hogy ime végre -- elérted.

Welle Iván.

A félkerekű apostol.

Regény.

Írta: Gárdonyi Géza.

(Folytatás.)

A vörösbóbítás tudós komoly, szinte elbizakodott hangon kezdte meg az előadását.

— Nagy és most még megmérhetetlenül fontos tervvel lépek önök elé uraim.

— Halljuk!

— Tervem át fogja alakítani a világot, csökkenteni fogja a nép szegényedését, erőteljessé, gazdaggá teszi a nemzeteket, megerősíti az államokat; a civilizáció hatalmas lendületet vesz általa és a jólét az egész világon szétterjeszti áldásos szárnyait.

— Ugy beszél, mint egy poéta, csak rim kellene még s kész a poéma.

— De úgy beszél mint egy politikus! — jegyzé meg a történettudós.

— Ész oly szabatosan, mint ed nejjvész!

Oblé tovább folytatja:

— Ez a terv sok átvirrasztott éjnek a gyümölcse, uraim. De szívesen tettem, mert népet, nemzeteket, hazámat, országokat, az emberiséget boldogítom vele.

— Halljuk! Halljuk!

— Esmém, melylyel most teszek kísérletet: a csirke szaporítás.

— Csirke szaporítás? — ismételték ál mélkodva és nevetve az akadémikusok.

A természettudós pedig nagy hévvel folytatta:

— Uraim! Az az én eszmém, hogy ha mindenki kötne a hóna alá négy—négy tojást,